

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 5Er/678/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6409206594
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lenka Palajová
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2015:6409206594.2

Uznesenie

Okresný súd Žiar nad Hronom v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, v zast. JUDr. Martin Máčaj, advokát, IČO 31 815 138, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, proti povinnému: H. X., Z.. Y., P.. XX.XX.XXXX, Y. XXX XX Ž. XXX, zast. JUDr. Ľudmila Petrušová, advokátka s.r.o., A. Dubčeka 386/10, 965 01 Žiar nad Hronom, vedenej pod sp.zn. EX 4303/09 súdnym exekútorom: JUDr. Rudolf Krutý, PhD., Exekútorový úrad so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava, o vymoženie 372,41 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd exekúciu vyhlasuje za neprípustnú a zastavuje.

O trovách exekúcie súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Okresný súd Žiar nad Hronom dňa 03.08.2009 poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., Exekútorový úrad so sídlom v Bratislave, vykonaním exekúcie na základe návrhu oprávneného, ktorým sa voči povinnému domáhal vymoženiu 372,41 € s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 19.02.2009, sp. zn. SR 01037/09, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.06.2009 a vykonateľnosť dňa 04.06.2009. Uvedeným exekučným titulom rozhodca zaviazal povinného zaplatiť oprávnenému sumu 372,41 € spolu s 0,25% úrokom z omeškania denne z dlžnej sumy od 27.10.2008 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 137,12 €, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku.

Povinný doručil súdu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne návrh na zastavenie v ktorom uviedol, že exekučný titul - rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky obsiahnutej v Zmluve o úvere č. 6730250 zo dňa 04.04.2008 a v tejto doložke sa uvádza, že všetky spory z tejto zmluvy budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca strana podá žalobu na rozhodcovskom súde. Povinný ďalej uviedol, že navrhuje, aby súd exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku zastavil z dôvodu, že exekúcia je neprípustná, pričom poukázal na Stanovisko Krajského súdu Prešov zo dňa 27.09.2010, rozsudok Súdneho dvora C-40/08 Asturcom, Smernicu Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.03.2012, č.k. 6Co 1/2012 a na rozhodnutie Ústavného súdu z 13.04.2011, č.k. III. ÚS 322/2010. Povinný zároveň uviedol, že rozhodcovská doložka bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok mohol byť exekučným titulom a znemožňuje spotrebiteľovi dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Rozhodcovská doložka si spotrebiteľ nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami.

Oprávnený vo vyjadrení k návrhu na zastavenie exekúcie uviedol, že je nepochybné, že rozhodcovská doložka je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania, alebo súdneho

konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Oprávnený na záver uviedol, že je úplne nepochybné, že tzv. alternatívne rozhodcovské doložky sú právne prípustné, a to jednak v zmysle vnútroštátneho práva, ale aj európskeho práva. Treba zdôrazniť, že v zmysle príslušnej smernice (č. 93/13/EHS) sa neprípustnosť týka len rozhodcovského konania, ktoré nespadá pod príslušné právne predpisy. Ide teda o prípady rozhodcovských konaní ad hoc uskutočnených bez príslušného právneho podkladu, v danom prípade však rozhodcovské konanie prebiehalo podľa rozhodcovskej doložky plne v súlade a na základe Zákona o rozhodcovskom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené oprávnený žiada, aby súd návrh právneho zástupcu povinnej na zastavenie exekúcie v celom rozsahu zamietol.

Z predloženého rozhodcovského rozsudku súd zistil, že rozhodcovský súd priznal právo na peňažné plnenie na základe Zmluvy o úvere č. 6730250 zo dňa 04.04.2008. Oprávnený pripojil na výzvu súdu aj túto zmluvu o úvere, z ktorej vyplýva, že oprávnený poskytol povinnému ako dlžníkovi sumu 331,94 €, pričom povinný sa zaviazal vrátiť úver navýšený o poplatok vo výške 289,45 € t.j. celkovo zaplatiť sumu 621,39 € v 12-mesačných splátkach po 51,78 €, počnúc dňom 22.04.2008. V zmluve je označený povinný svojim menom, priezviskom, rodným číslom a ďalšími údajmi. Na zmluve je podpísaný povinným. Súčasťou zmluvy sú aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“) vyhotovené oprávneným ako formulár. V článku 19. VPPÚ je obsiahnutá dohoda účastníkov o tom, že v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, sa všetky právne vzťahy budú spravovať Obchodným zákonníkom. V článku 17. VPPÚ je rozhodcovská doložka, ktorá znie: Všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené: a) pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, b) pred príslušným súdom SR, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu.

Nakoľko si povinný nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu z úverového právneho vzťahu riadne a včas, oprávnenému vzniklo právo na zaplatenie nesplateného úveru a poplatku za jeho poskytnutie vo výške 362,46 €, poplatku za upomienku vo výške 9,95 €, úrokov z omeškania vo výške 0,25% denne zo sumy 362,46 € od 27.10.2008 do zaplatenia. Zároveň rozhodcovský súd zaviazal povinného na zaplatenie trov rozhodcovského konania vo výške 137,12 €.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „EP“), podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Hoci podľa ust. § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, táto okolnosť neznamená nemožnosť jeho preskúmania v exekučnom konaní. Umožňuje to ust. § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ZRK), podľa ktorého súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví:

- a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,
- b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b),
- c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa ods. 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 57 ods. 1 písm. g) EP, exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Dôvody zastavenia exekučného konania uvedené v § 45 ods. 1 ZRK, nie sú procesnými podmienkami exekučného konania, ale hmotnoprávnymi predpokladmi prípustnosti exekúcie ako takej, na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku. Existencia ktoréhokoľvek z týchto dôvodov tak predstavuje prekážku vykonania exekúcie, nielen prekážku postupu exekučného konania. Vyššie uvedené ustanovenie teda umožňuje exekučnému súdu skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk uvedených v tomto ustanovení, a to sčasti aj bez návrhu. Z uvedeného vyplýva, že nato, aby mohla byť vykonaná exekúcia na základe rozhodcovského rozsudku, musí byť rozhodcovský rozsudok aj v súlade s týmto ustanovením, teda nesmie byť vydaný v rozhodcovskom konaní, ktoré trpelo vadou uvedenou v § 40 písm. a) alebo b) ZRK, a nesmie zaväzovať na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Keď rozhodcovský rozsudok odporuje týmto zákonným ustanoveniam, nestráca síce svoju vlastnosť exekučného titulu, tieto jeho nedostatky však predstavujú hmotnoprávnu prekážku vykonania exekúcie na jeho základe.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Napriek tomu, že zmluva, ktorá bola podkladom pre vydanie exekučného titulu, je v záhlaví označená ako „úverová“, teda uzavretá podľa ustanovení § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a malo by sa jednať o tzv. absolútny obchod, ktorý by sa mal podľa klasického chápania spravovať výlučne len Obchodným zákonníkom, bez ohľadu na postavenie jej účastníkov, t.j. bez ohľadu či sa jedná o podnikateľa alebo nepodnikateľa, jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu. Z okolností uzatvárania zmluvy a najmä s ohľadom na povahu strán zmluvy je zrejmé, že oprávnený pri uzatváraní zmluvy konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a zmluvu uzatvoril s povinnou ako fyzickou osobou nepodnikateľom. Na základe uvedeného mal exekučný súd preukázať, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a na právny vzťah medzi účastníkmi je nutné okrem Všeobecných obchodných podmienok, na ktoré sa odôvodnenie rozsudku odvoláva, aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ktoré majú kogentnú povahu a sú súčasťou obsahu záväzku bez ohľadu na dohodu strán.

Podľa § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) účinnom do 10.6.2010, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 52 ods. 1, 2 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 879I OZ, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú právne vzťahy vzniknuté do 28. februára 2010; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich uplatnené pred 1. marcom 2010 sa posudzujú podľa doterajších predpisov.

Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 53 ods. 1, 4 písm. r) OZ v znení nesk. predpisov, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 53 ods. 4 písm. k) OZ, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú mimo iného aj tie, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku.

Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Ustanovenie § 53 ods. 4 OZ obsahuje exemplifikatívny, a teda neuzavretý výpočet neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Tento výpočet je zo strany zákonodarcu neustále dopĺňaný a precizovaný. Týmto spôsobom zákonodarcu reaguje na nesprávnu aplikačnú prax. V tomto výpočte je s účinnosťou od 1.3.2010 výslovne uvedená aj neprijateľná podmienka, a to požadovanie od spotrebiteľa v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Zmyslom a cieľom úpravy spotrebiteľského práva v Občianskom zákonníku je totiž poskytnúť spotrebiteľom v SR, ako členskom štáte EÚ, minimálne taký štandard ochrany, aký stanovuje smernica 93/13/EHS.

Podľa čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách(ďalej len „smernica“), členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa čl. 8 smernice, členské štáty môžu prijať alebo si ponechať prísnejšie opatrenia kompatibilné so Zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa.

Podľa čl. 2 písm. a) smernice, na účely tejto smernice, nekalé podmienky znamenajú zmluvné podmienky definované v článku 3.

Podľa čl. 3 ods. 1 smernice, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa čl. 3 ods. 3 smernice, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré môžu byť považované za nekalé.

Podľa prílohy smernice 93/13/EHS ods.1 písm. q), neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane.

Opieraním sa o znenie vyššie uvedenej smernice (ktorá bola implementovaná do nášho právneho poriadku zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorý novelizoval Občiansky zákonník) sa nijako nepopiera zásada, že smernica na rozdiel od nariadenia (ako právne akty orgánov Európskej únie), nemá priamu právnú

záväznosť; dôležitý je cieľ smernice a najmä kogentná povaha čl. 6 smernice Rady 93/13 EHS (čl. 51 rozsudku ASTURCOM). Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-40/08 ASTURCOM, čl. 51 judikoval, že Smernica Rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách musí byť vykladaná v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má za týmto účelom k dispozícii potrebné informácie o právnom a skutkovom stave, i bez návrhu posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, či je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné previesť také posúdenie v rámci obdobných podobných riadení na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o neprimeranú doložku, prislúcha tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný.

Podľa rozsudku Súdneho dvora (ES) vo veci C-240/98 zo dňa 27.6.2000 OcéanoGrupoEditorial SA proti RocióMurcianoQuintero, cieľ Článku 6 Smernice (93/13/ES), ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nekalej povahe takých podmienok.

Podľa rozsudku Súdneho dvora (ES) vo veci C-168/05 zo dňa 26.10.2006 ElisaMaríaMostazaClaro proti CentroMóvilMilenium SL bod 38, povaha a význam verejného záujmu, z ktorého vychádza ochrana, ktorú smernica (93/13/ES) zaisťuje spotrebiteľom, okrem toho odôvodňujú to, že vnútroštátny súd má posudzovať ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky, a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom.

Výkladovým pravidlom pre posudzovanie povahy neprimeranej zmluvnej podmienky, ale na základe zásady nepriameho účinku aj aplikovateľným právom, sú ustanovenia smernice (93/13/ES), a to najmä citované ustanovenia, ktoré sú dostatočne presné a zrozumiteľné. Použitie ustanovení smernice sa opiera o nepriamy účinok práva EÚ na právne poriadky členských štátov, ktorý spočíva v povinnosti konformného výkladu. Nejde teda o priame dosiahnutie výsledku riadnym implementovaním smernice, ale o nepriame dosiahnutie výsledku stanoveného smernicou - výkladom prostredníctvom rozhodnutia vnútroštátneho súdu a nie vnútroštátneho právneho aktu implementujúceho smernicu.

Keďže zmyslom, cieľom a účelom právnych noriem týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa je poskytnúť spotrebiteľom minimálne takú úroveň ochrany, aká je stanovená smernicou 93/13/EHS, tak aj vnútroštátny súd je povinný vykladať predmetné ustanovenia smernice a vnútroštátneho práva tak, aby bol dosiahnutý výsledok stanovený predmetnou smernicou.

V predmetnom právnom vzťahu rozhodcovský súd nielenže neskúmal neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v predmetnej spotrebiteľskej zmluve, ale priznal oprávnenému aj plnenie v rozpore s dobrými mravmi, a to úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne, čo predstavuje 91,25 % ročne. Dojednanie sankcie za neplnenie zmluvnej povinnosti v tejto výške je nielen v rozpore s príslušnými ustanoveniami vnútroštátneho a európskeho práva o ochrane spotrebiteľa, ale pre rozpor s dobrými mravmi je aj v príkrom rozpore so zásadou ekvity, ktorá je pre oblasť súkromného práva určujúcou. Tým došlo k prehĺbeniu už aj tak faktického nerovného stavu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo, že spotrebiteľ o svojich právach nevie alebo má ťažkosti s ich uplatnením.

Rozhodcovská doložka je súčasťou obsahu formulárovej zmluvy, ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Podľa názoru súdu je však dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve neprijateľnou podmienkou, ktorá je zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatná. Svoj názor súd opiera o to, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Aj v predmetnom prípade povinný nemal možnosť podstatným spôsobom obsah predmetnej zmluvy ovplyvniť, nakoľko jej súčasťou sú aj všeobecné obchodné podmienky. Povaha zmluvy je adhézna, teda spotrebiteľ ju mohol prijať buď ako celok, resp. odmietnuť. Obsah rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený. Len veľmi ťažko možno predpokladať, že si spotrebiteľ bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie rozhodcovskej doložky nesie.

Svoj názor o neprimeranej povahe predmetnej rozhodcovskej doložky súd opiera aj o stanovisko Súdneho dvora (ES) vo veci C-243/08 zo dňa 4.6.2009 Pannon GSM Zrt. proti Erzsébet Sustikné Gyórfi bod 40, v ktorom Súdny dvor konštatuje, že vopred stanovená podmienka v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle smernice (93/13/ES), ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, spĺňa všetky podmienky, aby mohla byť z hľadiska smernice 93/13/EHS kvalifikovaná ako nekalá. Teda podľa stanoviska Súdneho dvora spĺňa v zmysle smernice všetky podmienky „nekalosti“ už len dojednanie, že príslušným na riešenie sporov zo spotrebiteľskej zmluvy je všeobecný súd, v obvode ktorého má dodávateľ sídlo, a teda nie všeobecný zákonný súd spotrebiteľa. V rozhodovanej veci na základe dodávateľom vopred stanoveného obsahu rozhodcovskej doložky nielenže nerozhodoval všeobecný súd, ale rozhodoval rozhodcovský súd zvolený oprávneným.

Je namieste si uvedomiť aj okolnosť, že zriaďovateľom rozhodcovského súdu, ktorý v predmetnej veci rozhodoval, je podnikateľský subjekt - obchodná spoločnosť, právnická osoba založená v zmysle Obchodného zákonníka za účelom podnikania, ktorého cieľom je dosahovanie zisku. Uvedená okolnosť môže mať vplyv na jeho rozhodovanie. Rozhodcovský súd, ako z predmetného rozhodcovského rozsudku vyplýva, absolútne opomenul aplikovanie príslušných kogentných vnútroštátnych a európskych noriem týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa.

Na absolútne neplatnú zmluvnú podmienku súd prihliadne aj bez návrhu a rovnako bez návrhu súd exekúciu zastaví o plnenie z takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky. V tomto prípade takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou bola samotná rozhodcovská doložka, a teda ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. Dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojich dôsledkoch k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. OZ a tiež smernice 93/13/EHS. Súd zastaví exekúciu v celom rozsahu, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok rozhodcu alebo rozhodcovského súdu, ktorý svoju právomoc odvodzoval z neprijateľnej rozhodcovskej doložky (§ 39, § 53 ods. 5, § 45 ods. 1 písm. c), ods. 2 ZRK). Iba tak môže súd naplniť cieľ čl. 6 ods. 1 smernice - postarať sa o to, aby spotrebiteľov nekalé podmienky zmluvy nezaväzovali.

Na základe vyššie uvedených skutočností exekučný súd po preskúmaní podmienok exekučného konania zistil, že rozhodcovská doložka je neprijateľná, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti spotrebiteľa v určitých prípadoch neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom. Preto boli splnené podmienky na zastavenie exekúcie podľa § 45 ods. 1 písm. c) ods. 2 ZRK.

Zastavenie exekučného konania podľa § 45 ZRK je spojené s prelomením materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku exekučným súdom, a preto od právoplatnosti uznesenia exekučného súdu o zastavení exekučného konania podľa §45 ZRK zaniká prekážka rozsúdenej veci. Z toho vyplýva, že nič nebráni dodávateľovi uplatniť opätovne svoje práva tentokrát už na štátnom súde. Rozhodcovský rozsudok nezaniká, iba boli zrušené jeho účinky.

Vzhľadom k vyššie uvedenému a v súlade s uvedenými ustanoveniami, súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil. O trovách exekúcie súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Žiar nad Hronom, a to písomne v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, vlastnoručný podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie je potrebné podať v počte troch rovnopisov, ak potrebný počet rovnopisov účastník nepredloží, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, § 205 ods. 1 O.s.p.).